

stigelse. En sumlegatar, jf. herved dødsboskiftelovens § 13, stk. 1, der tillige bliver begunstiget ved en løse-ørefordelingsliste, skal derimod ikke regne vurderingsbeløbet af begunstigelsen fra i sumlegatet.

I tilfælde, hvor en arving efter den testamentariske bestemmelse begunstiges med genstande, hvis værdi overstiger det, den pågældende ellers skulle arve, er det udgangspunktet, at arvingen skal have de pågældende genstande ubeskåret, selvom arvingen herved får mere end sin legale arv, men andet kan følge af testamentet.

Alene sædvanligt indbo og personlige effekter, jf. dødsboskiftelovens § 27, stk. 1, er omfattet af bestemmelsen. Hvad der er sædvanligt indbo må afgøres konkret, bl.a. under henvisning til arvemassens størrelse. Udgangspunktet bør være, at genstande, der har været anvendt som indbo, er omfattet af udtrykket sædvanligt indbo, også selv om f.eks. ægte tæpper eller malerier har en ikke ubetydelig økonomisk værdi. Egentlige, kostbarere samlinger af f.eks. sølvgenstande, ægte tæpper og malerier falder dog udenfor. Bedømmelsen af, hvad der er omfattet af reglen, er relativ. Således vil forståelsen af "sædvanligt indbo" være afhængig af boets størrelse og afdødes forhold. Endvidere vil det være naturligt, at kravene til erklæringen kan variere afhængig af, hvilke genstande der er tale om. Der må således som udgangspunkt stilles større krav til en liste, der f.eks. fordeler relativt bekosteligt indbo, end til en liste, der alene tager stilling til f.eks. fordelingen af fotos i et familiealbum.

For så vidt angår spørgsmålet om værdiansættelse henvises til betænkning 1270/1994 om skifte af dødsboer, s. 301ff. En værdiansættelse foretaget af en kyndig tredjemand må som udgangspunkt anses for tilstrækkelig i de i stk. 2 nævnte tilfælde.

Kravet om, at testator skal underskrive den testamentariske disposition er en gyldighedsbetingelse. Derimod er kravet om datering af dispositionen alene en ordensforskrift, der skal lette arbejdet med at fastslå, hvilke genstande der skal tilfalde nærmere bestemte arvinger, hvis afdøde skulle have oprettet flere testamentariske dispositioner efter § 66 vedrørende samme genstande.

Sedler sat på indbo vil være en formgyldig testamentarisk bestemmelse, hvis sedlen er underskrevet af arveladeren. Det samme gælder tilkendegivelser i et brev underskrevet af arveladeren om, at modtageren af brevet eller andre inden for arvelodden skal have fortrinsret til at udtage nærmere identificerede, sædvanlige indbogenstande og personlige effekter.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 12.2.5. og 12.3.

Til § 67

Bestemmelsen omhandler tilbagekaldelse af testamenter.

Stk. 1 indebærer, at tilbagekaldelse af et testamente eller ændringer i et testamente altid skal ske i testamentsform. I modsætning til den gældende arvelovs § 46 kan et testamente efter forslaget ikke gyldigt tilbagekaldes formløst.

Hvis en tilbagekaldelse sker formløst, f.eks. ved en påtegning på testamentet, gælder samme regler som i tilfælde, hvor et testamente er oprettet, uden at formkravene er opfyldt. Det vil sige, at en person, som vil arve, hvis tilbagekaldelsen erklæres ugyldig (dvs. den, som ville arve i henhold til testamentet), kan rejse indsigelse mod tilbagekaldelsens gyldighed, jf. den gældende arvelovs § 55. Rejses derimod ingen indsigelse af en person, som er berettiget hertil, anses testamentet for tilbagekaldt. Testator bør ved oprettelsen af testamentet vejledes om, hvorledes tilbagekaldelse kan ske. Det vil mindske risikoen for, at testator formløst tilbagekalder testamentet i den tro, at det er tilstrækkeligt.

Tilbagekaldelsen kan ske for notaren, jf. lovforslagets § 63, ved et vidnetestamente, jf. § 64, eller ved et nødtestamente, hvis betingelserne herfor er opfyldt, jf. § 65. En tilbagekaldelse af en testamentarisk bestemmelse om fordeling af sædvanligt indbo, jf. § 66, kan ske ved at overholde de formkrav, der gælder for oprettelse af en sådan bestemmelse.

Stk. 2 svarer med sproglige ændringer til den gældende arvelovs § 49, stk. 1. Bestemmelsen fastslår, at et testamente skal anses for tilbagekaldt i de tilfælde, der er nævnt i lovforslagets § 49, medmindre særlige omstændigheder taler imod det. Efter § 49 bortfalder ægtefællers indbyrdes arveret ved separation og skilsmisse, eller hvis en af parterne i et omstødeligt ægteskab dør.

Efter *stk. 3* skal et testamente, herunder et udvidet samlevertestamente efter lovforslagets § 87, som en samlever har oprettet til fordel for sin samlever, anses for tilbagekaldt, hvis et ægteskabslignende samliv ophæves på grund af uoverensstemmelse, medmindre særlige omstændigheder taler imod det.

Det er alene samlivsophævelse på grund af uoverensstemmelse, der er omfattet af *stk. 3*. Derimod bevarer testamentet sine retsvirkninger, selv om parterne f.eks. på grund af arbejds- eller uddannelsesmæssige forhold midlertidigt ophører med at have fælles bopæl, eller hvis f.eks. en af parterne må flytte på plejehjem.

Formodningsreglen gælder kun for ægteskabslignende samlivsforhold. Dette indebærer, at et testa-